

Boško Krstić köszönőbeszéde

Hölgyeim és uraim, kedves barátaim!

Szerettem volna ezt a könyvet, a *Kvazimodót* elrejteni mások elől – a szokástól eltérően nem mutattam be egyetlen irodalmi esten sem, nem is nagyon beszéltem senkinek sem róla, úgy tűnt, hogy olyan tiltott ügyekbe keveredtem, amelyek fölött csak az idő uralkodhat. Visszatértem a múltba, a saját múltamba, és megpróbáltam kijavítani néhány dolgot, amelyek miatt később lelkiismeret-furdalásom volt, olyan dolgokat bevallani, amit sem másoknak, sem saját magamnak nem tudtam beismerni. Nem tudom, hogy másokkal történnek-e hasonló dolgok, és ha igen, mely korban; a *Kvazimodo* az én őszinteségem kezdete az életben és az irodalomban egyaránt, küszöb, amelyet átléptem, és már soha nem fordulhatok vissza.

S ha már nem tudtam elrejteni a könyvet, s ha már a sors úgy döntött, hogy elismerést is kapjak érte, akkor ez a Szirmai-díj az igazi, mert több egy díjnál, a *Kvazimodo* egyik fejezetévé válik majd, a könyvnek és sorsának részévé.

Még soha nem jártam Temerinben. Most pedig egy életre megjegyzem majd.

Szirmai Károly életműve iránti mély tisztelettel mondok köszönetet mindenkinek, aki következetesen őrzi az emlékét, köszönöm a zsűrinek és mindenkinek, aki megosztja velem ezt a boldog pillanatot.

Temerin, 2009. december 21.